

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 167.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365958624/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Huuslegens Opmærksomhed, og neppe var Amalia helbredet, før Valman, med et betydeligt Honorar, havde faaet Afsked som Magnetscur og Amanuensis. Siden havde han kun havt Leilighed til at see den smukke Grossererdatter om Søndagen i Kirken eller paa de offentlige Spadsereveie. Hun fulgtes næsten bestandig af sin Fader, Agenten, en lille Mand med et ret muntert, men tort Pengemandsansigt. Sidste Søndag var hun tilhige ledsaget af en fremmed aldrende Herre, som vakte Opsigt med sine store Diamantsbrystnaale og theatraiske Fagter.

Valman tog nu sin Sukkerørers-Stok, for Spøg kaldet Ligevægtsholderen, i Haanden, satte den nye fine Hat af David Marcks Fabrik paa tre Haar, slog med Stokken paa de gule Stovlekraver og spadserede frem og tilbage for Speilet, for at ove sig i at være en rask Cavalier, der kunde hælde op med den fremmede Diamantherre, og for ikke, som sidst, at hilse, som en forlegen Confirmand, naar han saae Amalia i Kirkestolen eller mødte hende paa Østergade. Han hilsende nu rask for Speilet. Idetsamme hørte han en skingrende Latter bag ved sig og en Raslen paa Væggen over Døren, medens en stærk Trækvind gennemisnede ham. Det var den mærkelig grimme Gangkone, som de kaldte Cadaver-Marthe, der med Latter var bleven staaende bag ved ham i den aabnede Dør, med hans Frøkost paa en Tin-Tallerken i Haanden, medens et Barneschelet, der hang over Døren, raslede i Trækvinden. »Jo, De er rigtignok endnu en ganske kjon Fyr, Hr Valman!« – sagde hun med sin skingrende Stemme – »men giv kun Tid! naar Haaret faaer af Skallen og Kjødet af Kjaevebenene, saa er al den Herlighed forbi.«

»Det behøver du ikke at fortælle mig, gamle Sybille! Jeg skulde rigtignok ikke see mig saa selvtilfreds i Speilet, det kan du have Ret i – speiler man sig ved Midnat, staaer jo gjerne en vis Mand bag ved og griner, og, har han Forfald, sender han sin Oldemoder – men nu er det jo høilys Dag. – Bliv ikke vred, sejon Marthe!« – tilføiede han forsonende, da den Gamles Latter saa pludselig gik over og hun smeldede Døren haardt i. – »Jeg har egentlig pyntet mig for din Skyld idag, og du er ung nok til at gifte dig igjen. Du er jo dog min gamle Skolekammerats kjødelige Moster. Nu hvad synes du om mig?«

»Var jeg tredive Aar yngre« – svarede Marthe med et stikkende Blik – »kunde jeg være dum nok til at ønske mig saa smuk en Sprad-basse til Brudgom – nu var jeg tilfreds, jeg kunde putte den spraglede